

Ἄ, κί ἄς εἶστε, ἀνθοκλάδια, | τοῦ ματιοῦ μὲ γρορτή,
 'ς τὰ κλαδιά χτίζει τ' ἄδεια | τῇ φωλῆ μὲ ψυχῇ
 ΚΠαλαμ. Παράκαιρ. 12

Ἄσα λέν τῶν ματιῶν φιλεῖα καὶ χάδια
 καὶ χαμώγελα κί ὄφι χαρωπή,
 μᾶς ἄδολης ἀγάπης ἀνθοκλάδια
 δέν μπορεῖ τὸ τραγοῦδι νὰ τὰ πῇ

ΜΤσιριμῶκ. ἔνθ' ἄν.

Ἄ τὸ ἴδιο ἀπάνω ἀνθόκλαδο | τὸ ἓνα μὲ τ' ἄλλο ἀχόρταγος
 ὁ πόθος δέν σᾶς ἀνταρξάει;

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 68. Συνών. ἀνθόκλωρο.

άνθόκλωνο τό, ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 144
 ΜΜαλακάσ. Ἀσφόδ. 118

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ κλωρί.

Ἀνθόκλάδι, ὁ ἴδ., ἔνθ' ἄν.: Κινοῦσα κί ἀποχαιρε-
 τοῦσα κάθε γνώριμό μου ἀνθόκλωνο καὶ μ' ἀποχαιρετούσανε
 κ' οἱ κλάδοι ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. || Ποίημ.

Κάνενα νέο ξημέρωμα γιὰ μᾶς δὲ θ' ἀνατεῖλλῃ
 τῆς εὐτυχίας νὰ δέσωμε καὶ πάλι τὴν κλωστή,
 ποῦ κόπηκ', ἐνῶ σφίγγαμε τ' ἀνθόκλωνα τ' Ἀπρίλι,
 χωρὶς ἀπ' τὸν καιρὸ νὰ ξεφτυστῇ

ΜΜαλακάσ. ἔνθ' ἄν.

άνθοκοκκινάδι τό, Πελοπν. ἀνθουκοκκινάδ' Μακεδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ κοκκινάδι.

Τὸ κόκκινον χρῶμα τοῦ ἀνθους: Ἄσμ.

Μωρ' μηλῆς, γλυκομηλῆς, | μὲ τὰ μῆλα τὰ πολλὰ,
 δάνεισέ μου τ' ἄνθη σου, | τ' ἀνθοκοκκινάδι σου

Πελοπν.

άνθοκοπῶ ἀμάρτ. ἀνθοκοπῶ Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -κοπῶ, περὶ ἧς ἴδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 245
 κέξ.

Εἶμαι πλήρης ἀνθέων, ἀνθοφορῶ. Συνών. ἀνθο-
 βολῶ, ἀνθῶ.

άνθόκρino τό, ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 76 — Λεξ.

Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ κρῖνο.

Τὸ ἄνθος τοῦ κρίνου ἔνθ' ἄν.: Ἡ βασιλοπούλλα...
 ἦταν ὡραία ὅσο δέν ἔπαιρνε ἄλλο καὶ σὰν τ' ἀνθόκρino λευκὴ
 ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν.

***άνθόλαδο** τό, ἀθόλαδο Χίος

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ λάδι.

Ἐλαιον παραγόμενον ἐξ ἀνθέων τῶν ἑσπεριδοειδῶν,
 ἀνθέλαιον.

άνθολογῇ ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἀνθολογῇ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνθολογῶ.

Συλλογὴ ἀνθέων: Ἄσμ.

Θὰ πάω 'πὸ κάμπους καὶ βουνὰ ἀνθολογῇ νὰ κάνω.

άνθολόγιον τό, λόγ. πολλαχ. ἀθ-θολόγιον Κύπρ.

ἀνθολοί Κρήτ. (Μονοφάτσ.) — Λεξ. Δημητρ. ἀθθολοί Κῶς
 ἀθολοί Κρήτ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀνθολόγιον.

1) Ποσότης ἀνθέων ἐκ συλλογῆς προελθοῦσα Λεξ.
 Δημητρ.: Ἄσμ.

Θὰ πάω 'πὸ κάμπους καὶ βουνὰ ἀνθολογῇ νὰ κάνω
 καὶ τ' ἀνθολοί μου μπροστὰ 'ς τὴν πόρτα σου θὰ βάνω.

2) Ἐν τῇ γλώσσῃ τῆς ἐκκλησίας βιβλίον περιέχον
 τὰς ἀκολουθίας τοῦ πεντηκοσταρίου, τοῦ τριωδίου, ὡρο-
 λογίου, μηναιῶν καὶ τῆς παρακλητικῆς ἡ ἀποσπάσματα
 αὐτῶν (σημ. ἀπηρχαιωμένη) λόγ. πολλαχ.

άνθολόγος ὁ, ἀμάρτ. ἀνθουλόγους Θράκ. (Αἰν.)
 ἀθ-θολόος Κύπρ. Τηλ. ἀθολόγος Κρήτ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀνθολόγος.

1) Ἡ ἐργάτις μέλισσα ἡ συλλέγουσα ἐκ τῶν ἀνθέων
 τὸ μέλι Κύπρ.: Τοῦτ' ἡ μέλισ-σα ἐν' ἀθ-θολόος. 2) Ἡ
 ὁπὴ τῆς κυψέλης διὰ τῆς ὁποίας εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχον-
 ται αἱ μέλισσαι Κρήτ. Κύπρ. Τηλ.: Ἄσμ.

Σὰν τριυρίζ' ἡ μέλισ-σα νὰ μπῇ 'ς τὸν ἀθ-θολόον,

ἔτσι τριυρίζα τὸ ἐγὼ γιὰ νὰ τῆς ρίξω λόον

Κύπρ. 3) Ἡ ἐπὶ τοῦ πώματος τοῦ πίθου ὁπὴ, ἐξ ἧς διὰ
 σίφωνος μεταγγίζουν τὸν οἶνον Κύπρ.: Ταύρα κρασὶν ποῦ
 τὸν ἀθ-θολόον μὲ τὸ σιφ-φώνιν. 4) Ἐργαλεῖον διὰ τοῦ

ὁποίου συλλέγουν τὴν ἐπιτολάζουσιν ἐπὶ τοῦ οἴνου ὕλην
 Κύπρ.: Σύνταξε μὲ τὸν ἀθ-θολόον τὸ ἀφ-φόριν τοῦ κρασιοῦ
 (ἀφ-φόριν = ἀφρώδης ἐπίταγος σχηματιζόμενος ἐπὶ τῆς
 ἐπιφανείας τοῦ οἴνου ἢ ὄξους).

άνθολογῶ Ἡπ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,218 — Λεξ.

Περίδ. Αἰν. Βλαστ.

Τὸ μεταγν. ἀνθολογῶ.

1) Συλλέγω ἄνθη Ἡπ. — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βλαστ.:

Ἄσμ.

Καὶ 'ς τὴν κορφὴ τῶν λουλουδιῶν μελίσσι ἀνθολογᾷ

Ἡπ. 2) Συλλέγω τὸ ἄριστον μέρος πράγματός τινος

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἐβγήκε Χάρως θεριστῆς κρυφὰ ν' ἀνθολογήσῃ.

άνθολούλουδα τά, ἀμάρτ. ἀνθουλούλουδα Ἰμβρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ λουλούδι.

Ἀνθη: Ἄσμ.

Ἀνθουλούλουδα τοῦ κάμπου, πραιοιᾶδες κί διδρά,

ὄντας λείπῃ τοῦ πουλλί, εἶνι ὅλα σκουτεῖνά.

άνθομανῶ ΙΓρυπάρ. Σκαραβ. 55

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -μανῶ.

Εἶμαι πλήρης ἀνθέων: Ποίημ.

Ἄς τοὺς ὄχτους καὶ 'ς τὰ μακρινάρι

ποῦ ἀνθομανοῦν οἱ σιουρακξές.

άνθουμυρίζω Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

ἀνθουμυρίζον Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀθ-θουμυρίζω Κάρπ.
 ἀθουμυρίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθος καὶ τοῦ ρ. μυρίζω. Ὁ τύπ.
 ἀθουμυρίζω καὶ παρὰ Σομ.

Ἀναδίδω ὁσμὴν ἀνθέων, εὐωδιάζω ἔνθ' ἄν.: Ἀνθο-
 μυρίζει τὸ ροῦχο-ὁ τόπος Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Μὴν ἀθ-θουμυρίζῃς τόσο | καὶ μὲ κάμης καὶ νυχτώσω

Κάρπ.

άνθόνερο τό, κοιν. ἀνθόνιρον βόρ. ιδιῶμ. ἀθ-θό-

νερο Μεγίστ. Ρόδ. ἀτ-τόνερο Χίος (Καρδάμ.) ἀθόνερο

Θράκ. Κρήτ. Χίος κ. ἀ. ἀθόνιρον Σάμ. Σκόπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ νερό. Ὁ τύπ. ἀθόνερο
 καὶ παρὰ Γερμ.

1) Ἀπόσταγμα ἀνθέων ἡ εὐωδῶν φύλλων, ιδίως δὲ τῶν
 ἑσπεριδοειδῶν δένδρων ἔνθ' ἄν.: «Οἱ ἐπίτροποι τοῦ ναοῦ
 ἐγύριζον τὸν δίσκον καὶ ἔρραινον μὲ ἀνθόνερο» ΑΠαπα-
 διαμ. Μάγισσ. 25. Μάζουξα κάμπουσα ἄθηα γιὰ ἀθόνιρον
 Σκόπ. || Ἄσμ.

Καὶ νίψον μὲ τ' ἀθ-θόνερο ποῦ νίβγουντ' οἱ ἀγγέλοι

Ρόδ. 2) Ἀπόσταγμα οἰνοπνεύματος, ἡ ἐκλεκτὴ ρακὴ
 Λήμν.

άνθοπλοκάδι τό, ΓΜαρκορ. Ποιητ. ἔργ. 129 — Λεξ.

Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ πλοκάδι.

Περιπλεκόμενος ἢ ἐρπυστικός κλάδος φυτοῦ ἀνθισμένος: Τ' ἀγρόκλημα γέμισε ἀνθοπλοκάδια Λεξ. Δημητρ. —Ποίημ.

Γελοῦσαν ὅλοι τῆς Κορίνθου οἱ δρόμοι
ἀπὸ μυρτζῆς καὶ ἀνθοπλοκάδια...

ΓΜαρχορ. ἐνθ' ἄν.

άνθοπόλεμος ὁ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ πόλεμος.

Ἡ κατ' ἀλλήλων βολὴ ἀνθέων κατὰ τὰς ἐορτάς.

Πβ. χαρτοπόλεμος.

άνθοπωλεῖο τό, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνθωπόλης.

Τὸ κατάστημα ἢ ὁ τόπος, ὅπου πωλοῦνται ἄνθη.

άνθοπώλης ὁ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθος καὶ τοῦ ρ. πωλῶ.

Ὁ πωλῶν ἄνθη.

ἄνθος τό, σύννηθ. ἄθ-θος Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) Κύπρ. Μέγαρ. Ρόδ. Σέριφ. Χίος ἄτθος Κάλυμν. Σύμ. Χίος (Καρδάμ.) ἄτ-τος Σύμ. Χίος (Καρδάμ.) ἄθος Καππ. (Ἀνακ. Σιλ. Φάρασ.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Σκῦρ. Χίος ἄθο Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) ἄνθους Στερελλ. (Ἄμφ. Βιτριν.) ἄθ-θους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄθους Λέσβ. Σκόπ. ἄθ-θος ὁ, Κάμπ. Κῶς Μεγίστ. γάτθος Κάλυμν. ἄνθος σύννηθ. ἄθ-θος Εὐβ. (Ἀνδρων. Ὁξύλιθ.) Ἰκαρ. Κάμπ. Κάσ. Κίμωλ. Κύμ. Κύπρ. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Ρόδ. Σέριφ. Τήλ. ἄτθος Κάλυμν. Νίσυρ. Σύμ. ἄτ-τός Κάλυμν. Κάμπ. Κύπρ. (Ἀμμόχ.) Νίσυρ. Σύμ. ἄτ-τός Ρόδ. ἄθος Αἰγιν. Ἄνδρ. Εὐβ. (Κύμ.) Θράκ. Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Λέσβ. Μήλ. Μύκ. Νάξ. Πελοπν. (Μεγαλόπ. Λακων.) Σάμ. Σκόπ. Τήν. Χίος κ. ἄ. Πληθ. ἄνθη σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἄνθος. Ὁ τύπ. ἄθ-θος καὶ παρὰ Μεουρσ. Οἱ τύπ. ἄνθος καὶ ἄθος καὶ παρὰ Βλάχ. Ὁ καταβιβασμός τοῦ τόνου κατὰ τὸ καρπός.

1) Τὸ μέρος τοῦ φυτοῦ τὸ περιλαμβάνον τὰ ὄργανα τῆς ἀναπαραγωγῆς καὶ εἰς τὸ ὅποιον ἀναπτύσσεται ὁ καρπὸς κοιν. καὶ Πόντ.: Ἄνθος ἀμυγδαλεῖς - λεμονεῖς - νεραντζεῖς κττ. Ἀνοίγει - μυραίνεται - μυρίζει τὸ ἄνθος. Ἀνθή τοῦ βουνοῦ - τοῦ κάμπου - τοῦ κήπου κοιν. Ἀντὴ εἶναι σιολισμένη με ἄνθους Πάρ. Τὰ ροῦχα ἔγιναν ἄσπρα σὰν τ' ἄνθη Σῦρ. Δένει ὁ ἄθος Νάξ. || Φρ. Ἀπάνω 'ς τὸν ἀνθὸ (εἰς τὴν ἄνθησιν, οἶον: τ' ἀμπέλι εἶναι ἀπάνω κτλ.) σύννηθ. 'Σ τὸν ἀθὸ (ἐν καιρῷ τῆς ἀνθήσεως) Κύμ. || Ἄσμ.

Μελίγαλα ἠβάλασι καὶ ἄθ-θούς καὶ σὲ ζυμῶσαν

κ' οἱ ἀγγέλοι ἀπ' τὸν οὐρανὸν τὴν ὁμορφίαν σου δῶσαν

Κῶς

Νὰ π-πέφτουν τ' ἄθ-θη 'πάνω του, τὰ ρόδα 'ς τὴν ποδὴά του Ρόδ.

Μιά-ν- κόρη ρόδα μάζωνε καὶ ἄθους ἐκορφολόα Νάξ.

Περιρρίζει τὰ 'εντρά, ἄθ-θούς περισυνάει

Κάμπ. Συνών. λουλούδι, φιδόρο. β) Τὸ ἄνθος ὠρισμένων δένδρων ἢ φυτῶν (α) Τὸ ἄνθος τῆς λεμονεῖς καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ παρασκευαζόμενον γλυκὸ Χίος: Ἐγρησα ἄνθος γλυκό. (β) Τὸ ἄνθος τῆς ἐλαίας Πελοπν. (Μάν.) (γ) Τὸ ἄνθος τῆς κολοκύνθης Νάξ. (δ) Τὸ ἄνθος τῆς φιλύρας Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) γ) Ποτὸν ἢ γλύκυσμα περιέχον ἀπόσταγμα ἀνθέων Θράκ. (Σηλυβρ.) Σῦρ.: Ἀντὸ τὸ γλυκὸ εἶναι ἄνθος Σῦρ. δ) Τὸ σύνολον τῶν ἀνθέων, ἐπὶ καρποφόρων καὶ ὁπωροφόρων δένδρων

σύννηθ.: Ὁ ἄνθος τῆς ἀμυγδαλεῖς - ἐλαίης - λεμονεῖς - πορτοκαλεῖς κττ. σύννηθ. Ἡ ἐλαία ἔχει πολὺν ἀθὸ καὶ θά 'χωμε ἐφέτι λαθιά Νάξ. Ἐπ-πεσεν ὁ ἄθ-θος τῶν δεινῶν Κύπρ. || Παροιμ.

Ὁ Ἀποῖλις δίνει τὸν ἀνθὸ καὶ ὁ Μάις τὸν ῥίχνει (μετὰ τὴν ἀκμὴν ἐπέρχεται ἡ παρακμὴ) Πελοπν. (Μάν.)

ε) Μεταφ. ἡ ἀκμὴ καὶ δὴ τῆς ἡλικίας σύννηθ.: Ἀντὸς εἶναι 'ς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας τοῦ σύννηθ. Ἀθὸς τῆς νεότητος Κρήτ. Ἡ μικρὴ εἶναι ἀπάνω 'ς τὸν ἀτ-τόν της Σύμ. Δεκαπτά χρονῶ κορίτσι ἀπάνω 'ς τὸν ἀνθὸ του Μποέμ. Ἀγριοιολούλ. 36. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ὁμ. Ν 484 «καὶ δ' ἔχει ἡβης ἄνθος, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον». 2) Ἡ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ βραζομένου γάλακτος συσσωρευομένη λιπώδης οὐσία Ἡπ. Καππ. (Ἀνακ. Σιλ. Φάρασ.) Συνών. ἀνθό-γαλα 2, ἀφρογάλα, κασιμάκι. 3) Ἡ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ οἴνου ἐπιτολάζουσα ἐρυθρόλευκος ὕλη Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Οἶν.): Σύναξε τὸν ἀθ-θὸν νὰ μὲν θολώσῃ τὸ κρασίον Κύπρ. 4) Τὸ ἐκλεκτότερον μέρος πραγμάτων τινος σύννηθ.: Ὁ ἄνθος τοῦ σιταριοῦ - τῶν σταφυλῶν κττ. Τρώει τὸν ἀνθὸ σύννηθ. Τὸ κρασί αὐτὸ εἶναι ἄνθος (ἄριστον) Πελοπν. (Μεσσ.) Εἶν' ὁ ἀθ-θος τοῖς μαστόρους (τῶν μαστόρων) Κύπρ. || Ἄσμ.

Μὰ εἶδα θέλεις νὰ σοῦ πῶ, ἀθὲ τοῦ μαλαμάτον,

ποῦ μ' ἔρριξ' ἡ -γ- ἀγάπη σου 'ς τσοὶ ζάλες τοῦ θανάτου:

Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνθί 2. 5) Ἡ παρθενία Αἰγιν. Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κρήτ. Κῶς Πελοπν. (Βούρβουρ.) Ρόδ.: Ἐχασεν ἡ κόρη τὸν ἀνθὸ Ἡπ. Τῆς πῆραν τὸν ἀνθὸ Βούρβουρ. || Ἄσμ.

Ἐφίλησά σε μὰ καὶ δυὸ κ' ἐπῆρα τὸν ἀθὸ σου

κ' ἠδωκα καὶ τὰ σφάκελλα 'ς τὸν ἀγαπητικό σου

Κρήτ.

Σ' ἐτίμμησα, σ' ἐφίλησα κ' ἐπῆρα τὸν ἀθ-θὸ σου

Κῶς κ. ἄ. 6) Κόνις ὀρυκτῶν ἢ μετάλλων λόγ. πολλαχ.

(α) Τοῦ θείου: Ἄνθος τοῦ θειαιοῦ. (β) Τοῦ σιδήρου, σιδηροῦχος ἀμμωνιοῦχος κόνις ἀναμειγνυομένη μετὰ

τοῦ οἴνου ὡς τονωτική: Τὸ ἄνθος τοῦ σιδέρον. 7) Εἶδος παιδιᾶς, καθ' ἣν εἰς τῶν παικτῶν κρατῶν ἄνθος καὶ πλησιάζων πρὸς οἰονδήποτε τῶν συμπαίζοντων λέγει πρὸς αὐτὸν κρυφίως νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸν ἀσχημότερον ἢ τὸν ὠραιότερον, τὸν εὐφυέστερον ἢ τὸν βλακίστερον κττ., οὕτω δὲ τὸ ἄνθος περιέρχεται ἀπὸ τοῦ ἐνὸς παίκτη εἰς ἄλλον μέχρι τοῦ τελευταίου. Κατὰ τὴν παιδιάν ταύτην καταφαίνεται ἡ ὀξύδερκεια, ἡ ἐτοιμότης καὶ τὸ εἰρωνικὸν πνεῦμα τῶν παιζόντων Κεφαλλ.

άνθοςπαρμένος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀργ.) κ. ἄ. —ΚΠαλαμ. Βωμ. 181

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθος καὶ τοῦ παρμένος μετοχ. τοῦ ρ. σπέρνω.

Ὁ ἐσπαρμένος δι' ἀνθέων: Ἄσμ.

Τὸ Μάι μῆνα βγαίνω 'γὼ σὲ κῆπο ἀνθοςπαρμένο

Ἀργ. —Ποίημ.

Κι ἄς τὸ εἰποῦνε τὰ κισσοδέντρα

κ' οἱ βραγχῆς οἱ ἀνθοςπαρμένες

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀνθόσπαρτος.

άνθοςπαρτος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθος καὶ τοῦ ἐπίθ. σπαρτός.

Ἀνθοςπαρμένος, ὁ ἰδ. || Ποίημ.

Σ' ἐνα ἐκεῖ δροσόνερο καὶ ἀνθόσπαρτο λιβάδι,

'ς ἐρημωμένη ἐκεῖ γωνιά, σὲ χαμωδέντρι ἔνα,

βλέπω 'ς τὰ μαῦρα μὰ φτωχὴ καὶ θλιβερὴ πικρῆνα

ΦΠανᾶ Λυρικ. 384

